

Égi áldás

Margit keserű szájjal majszolta a zsíros kenyeret, fél szemmel a szemben ülő, vacsorázó férjét figyelte. Ez az ember szakította őt ki húsz éve a nagyvárosi életéből, álomvilágot ígérve. Egy táncparkett félhomályában ecsetelte neki az ígéret földjét, mesélt a szabadságról, a madárcsicsergős, ígésző napfelkeltéről, vaskos, kérges tenyereit kínálta legpuhább páholyként, s még most is fülében csengett: „Sosem kell dolgoznod, csillagom.” Majd az esküvő után idehozta, erre az isten háta mögötti tanyára. Hamar ellaposodott az élete. Tyúkok, kacsák, malacok, kecskék és a hatalmas földek. Gyerekük nem volt, de hát mitől, vagy kitől is. Férje testének emléke már rég homályba merült. Elsimította homlokáról konok gondolatait, tekintetét az ablak felé fordította. Az eget egy izzó sáv szelte át, és egy rövid villanással eltűnt a földeken.

– Vihar lesz. Be kéne takarni a szénát.

– Beszélsz badarságokat, Margit! Meleg, nyári este van, híre sincs viharnek – morogta a férfi, harcsabajszáról letörölve a mustárt.

– Pedig felvillant valami, a földekre esett. Menjen, nézze meg! – Margit most vette csak észre, mennyire alkalmazkodott. Hová tűnt az a nagyvárosi akcentus, választékos nyelvezet? Mikor kezdte magázni az urát?

A férfi nagyot sóhajtott, tudta, nem lesz nyugta, míg nem mond valamit. – Holnap reggel kimegyek, oszt megnézem. Jó lesz úgy? Hosszú volt ez a nap, lefekszem.

Az asszony lehajtotta fejét. Megint egy vágyakkal teli álmatlan éjszaka látványa lebegett előtte, hallgathatja férje hangos, romantikamentes horkolását. Keserű mosoly hervadozott az arcán.

Napkelte után, még a reggeli előtt a gazda elindult a földekre. – Talán mégis szeret, ha még a reggelit sem várta meg – gondolta Margit elégedetten. Eltelt talán egy óra is, mire újból hallotta az ismerős lépteket. Kíváncsian sietett az ura elé, majd megdöbbenve megállt. – Mi történt magával a földeken, hogy ilyen vidám lett tőle? – kérdezte a kacarászó férfit.

– Angyalom, semmi érdekes. Talán egy meteoritdarab kisebb mélyedést hagyott maga után. Ha észrevették a nagy tudósok, majd eljönnek megnézni. De most már csipkedd magad, mert nagyon éhes vagyok!

Angyalom, csipkedd magad? És ez a jókedv? Utoljára, tán tíz éve a bátyja esküvőjén vigyorgott így, persze ittasan. De hát most nem fogyasztott semmit. Az asszony ámuldozva terítette meg az asztal. Nagy volt az ura étvágya, és azok a sze-

mek! Huncutul villantak felé, mustrálták asszonyos formáit. Bele is pironkodott férje perzselő nézésébe.

– Margitkám, ez csodálatos volt! Ennél finomabb csak te lehetsz – állt a háta mögé az ember, és lágyan ráhelyezte kezét a derekára. Margitnak ijedtében a fakanál is kiesett a kezéből.

– Mi lelte magát? – tudakolózta óvatosan.

– Majd mindjárt megmutatom, galambom – és a nagydarab ember felkapta az asszonyt, mint egy pihét, és vitte be a szobába.

– Mint az esküvőnk napján – tűnődött Margit.

Ketyegett az öreg óra, már a kecskék is az ajtóban álltak tele tőgygel, könnyítésért zajongva, mire nyílt a hálószoba ajtaja. Margit boldog mosollyal az arcán igazgatta megtépett ingét, s kissé támolyogva indult a konyha felé kávé főzni imádott urának.

– Hát ez az öreg, mi történhetett vele? Húsz év házasságunk alatt bizony ilyen mutatványokkal nem állt elő. Nem mintha baj lenne – dűnnyögte magában –, tartsa meg a jó szokását. Mégis mi lelte, lehet, hogy a meteorit sugárzott ki valamit?

Az asszony hallotta férje nyugodt szuszogását a szobából, így fogta az ajtó mellé támasztott lapátot, hátha kell valami anyagot hozni haza, ha már ilyen jól hat az urára, és elindult a földekre. Már messzebről is látta, hogy hiányos a búza a szántó egyik részében. Óvatosan közelítette meg. Egy kör alakú becsapódás üregének látványa tárult eléje. Valami fémdobozféle volt az alján. Derengtek a fejében az iskolában tanult, rég elfelejtett tananyagok: a becsapódás nagyobb lyukat hagyott volna, ez bizony itt leszállt. Nem volt nagy, úgy félméteres lehetett, egy nyílás tángott sötéten rajta, melyből zöld nyálka folyt szét, apró törmelékkel körbevéve.

– Mint az összetört tojás – dűnnyögte értetlenül Margit. Közelebről is megvizsgálta, talán a kígyóknak vannak ilyen tojásaik, vagy a gyíkoknak, jutott eszébe a biológiaóráról szerzett tudása. Szép zöld, mint a férje szeme, csak úgy villogott, amikor az ágyra dobta és föléhajolt. Margit elnyomott sikkantással ugrott hátrébb, végigfutott rajta a borzongás. De hiszen a férjének barna szeme van! Kimászott a gödörből: – Ha nem is az ördög, de valami belebújt az uramba. Végül is javára vált az öregnek, eljött az ígért álomvilág, így beteljesedhet a vágyam, s ez a valami mennyei áldásnak is vehető – döntötte el Margit, s már lelki szemei előtt ott futkostak a kis zöldszemű porontyok.

Föltekintett az égre, nyugatról súlyos felhők közeledtek. Igen, mondták a hírekben az esőt. Az jó, nagyon jó. Egy-két mozdulattal még elsimította a földet, zsebéből előszedett egy maréknyi búzamatot és bevetette az új nemzedéke bölcsőjét. Elégedetten végignézett a művén, a lapátot a vállára emelte, és dúdolván indult el megépíteni a sárkányok birodalmát.